

Arrest

nr. 218 545 van 20 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. NACHTERGAELE
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 december 2018.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. NACHTERGAELE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 202 354 van 13 april 2018 omdat (i) de door haar aangevoerde problemen met de taliban ongeloofwaardig werden bevonden, (ii) geen geloof wordt gehecht aan de beweerde doodbedreigingen geuit door dorpelingen, (iii) de verklaringen omtrent de door verzoekster geuite vrees voor haar schoonfamilie onvoldoende zwaarwichtig worden geacht om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd, en (iv) er actueel in het district Kabul in de provincie Kabul geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar volgend verzoek om internationale bescherming deels steunt op dezelfde motieven als deze die zij in het kader van haar eerste verzoek heeft uiteengezet, namelijk de problemen die hij zou hebben gekend met de taliban. Daarnaast haalt zij aan dat haar schoonbroer haar in Afghanistan sloeg omdat zij naar school ging en les gaf, verklaart zij als vrouw recht te hebben op een behoorlijk en menselijk leven, zij wil niet langer een boerka dragen en wil niet constant geslagen of bij de haren getrokken worden. Tevens vreest zij beschouwd te zullen worden als een slechte vrouw omdat zij drie jaar in Europa gewoond heeft. In hoofde van haar minderjarige dochters vreest zij dat zij bij terugkeer naar Afghanistan analfabeet zullen worden, niet langer vrij zullen zijn en dat zij ervan beschuldigd zullen worden in Europa omgegaan te zijn met mannen en zich niet gesluierd te hebben. Verzoekster vreest dat zij gedwongen uitgehuwelijkt zullen worden. Zij verklaart dat één van haar dochters hard geslagen werd in Afghanistan omdat zij studeerden. In hoofde van haar minderjarige zoon vreest verzoekster dat hij bij terugkeer naar Afghanistan ontvoerd zal worden omwille van haar. Verzoekster haalt voorts aan dat haar echtgenoot, die momenteel in Kabul verblijft bij een vriend, gewond is geraakt bij een zelfmoordaanslag van de taliban.

Verzoekster legt ter ondersteuning van haar volgend verzoek de volgende documenten neer: een foto van het graf van haar broer in Behsud, Nangarhar en brieven van de leerkrachten van haar kinderen in België over hun gedrag en prestaties op school. Verzoeksters advocaat stuurde, samen met NANSEN, een bundel door met opmerkingen.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende

de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrenge. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of de nieuw aangehaalde motieven vermogen aan te tonen, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoont in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend of te zullen kennen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij niet verder komt dan het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De commissaris-generaal stelt vooreerst op correcte wijze vast dat verzoekster, waar zij stelt gedood te zullen worden omdat zij het probleem is en dat haar minderjarige zoon ontvoerd zal worden omwille van haar, louter voortbouwt op vluchtmotieven die in het verleden reeds ongeloofwaardig zijn bevonden. Deze bijkomende verklaringen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, vermag geen ander licht te werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS en de RvV waarbij de beweerde bedreigingen door de taliban geuit aan haar adres ongeloofwaardig werden bevonden. Verzoekster gaat in haar verzoekschrift hier niet op in.

Voorts wordt in de bestreden beslissing geen geloof gehecht aan verzoeksters nieuwe verklaringen dat haar schoonbroer haar sloeg in Afghanistan omwille van haar tewerkstelling als leerkracht. Op geen enkel moment tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS noch in haar verklaringen bij de DVZ in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming, noch tijdens haar beroepsprocedure bij de RvV alludeerde verzoekster immers op fysieke agressie vanwege haar schoonfamilie omwille van haar tewerkstelling.

Verzoekster houdt in haar verzoekschrift voor dat zij de mogelijkheid niet gekregen heeft om verder uit te weiden over de problemen met haar schoonbroer daar haar gevraagd werd uit te leggen welke problemen zij had ondervonden met de dorpingen omwille van haar beroep.

De Raad stelt vast dat, niettegenstaande verzoekster inderdaad gevraagd werd om over de dorpingen in de moskee te vertellen, zij gedurende het ganse interview wel degelijk de mogelijkheid gekregen heeft om alle relevante elementen ter sprake te brengen, doch uiteindelijk niet verder kwam dan "Mijn schoonfamilie in het algemeen was er tegen dat ik leerkracht was." en "Mijn schoonbroer, de broer van mijn man, hij tergde mijn man soms door te zeggen "schaam u", "je wilt dat je vrouw geld verdient." (notities persoonlijk onderhoud, p. 16 en p.28). Zo de huidige verklaringen van verzoekster, namelijk dat zij door haar schoonbroer geslagen werd omdat zij les gaf, daadwerkelijk op waarheid berusten, kan en mag van verzoekster redelijkerwijze worden verwacht hiervan enige melding te hebben gemaakt. Ook wanneer haar op het einde van het gehoor gevraagd werd of zij nog andere problemen in Afghanistan had gekend dan degene die zij reeds uit de doeken had gedaan, heeft zij deze problematiek ten berde gebracht. Tijdens haar beroepsprocedure bij de RvV alludeerde verzoekster evenmin op fysieke

agressie vanwege haar schoonbroer. De vaststelling dat verzoekster deze uiterst essentiële informatie met betrekking tot haar relaas volledig onvermeld liet, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid hiervan. Bovendien wordt in de bestreden beslissing correct opgemerkt dat blijkens haar verklaringen, haar schoonbroer haar ter wille was gezien hij haar geholpen had met het attest van de dorpsoudsten te verkrijgen. Verzoekster tracht deze vaststelling te minimaliseren door te stellen dat zij nooit rechtstreeks contact had met hem en dat dit steeds gebeurde via de tussenkomst van haar zus, doch dit neemt niet weg dat haar schoonbroer toch bereid was haar te helpen.

Waar verzoekster onder verwijzing van het EASO Country Guidance rapport van juni 2018 opwerpt dat vrouwelijke onderwijzeressen beschreven worden als zijnde een specifieke risicogroep, wijst de Raad er op dat de loutere verwijzing naar haar profiel en een algemeen rapport niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond. Dit ligt in lijn met de Eligibility guidelines van 19 april 2016 aangezien hierin op pagina 42 wordt gesteld: "Based on the preceding analysis, UNHCR considers that, depending on the individual circumstances of the case, persons associated with, or perceived as supportive of, the Government or the international community, including the international military forces, may be in need of international refugee protection on the ground of their (imputed) political opinion or other relevant grounds." (vrije vertaling: "Gezien de voorgaande analyse is UNHCR van oordeel dat, afhankelijk van de individuele omstandigheden van het dossier, personen die geassocieerd worden met, of beschouwd worden als steunende, de regering of de internationale gemeenschap, inclusief de internationale troepenmacht, mogelijk nood hebben aan internationale bescherming voor vluchtelingen op grond van hun (toegedichte) politieke overtuiging of andere relevante gronden"). Gelet op het voorgaande dient verzoekster concrete elementen aan te brengen die erop wijzen dat het risicoprofiel een nieuw element vormt in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, alwaar zij evenwel in gebreke blijft. Zij hierbij opgemerkt dat zij in het kader van haar eerste verzoek evenmin concrete elementen aangebracht heeft die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging omwille van haar werkzaamheden als leerkracht. De door haar aangevoerde bedreigingen door de taliban werden immers ongeloofwaardig bevonden.

Wat betreft verzoeksters betoog dat reeds in het kader van haar eerste verzoek tot uiting kwam dat zij zich niet meer gedraagt naar de opgelegde maatschappelijke normen, dat zij en haar kinderen ondertussen drie jaar in België verblijven, dat zij veel moeite gedaan hebben om zich te integreren in de Belgische maatschappij en dat het voor hen zeer moeilijk zal worden om zich terug te moeten aanpassen aan de Afghaanse maatschappelijke normen, dient te worden opgemerkt dat er in verzoekster haar dossier geen elementen zijn die erop wijzen dat verzoekster en haar kinderen dermate vervreemd zijn van de Afghaanse cultuur. Zo moet worden opgemerkt dat verzoekster, zoals zij zelf aangeeft, zich reeds in haar land van herkomst progressief opstelde, en zij blijkens de gegevens vervat in het administratief dossier geen zwaarwichtige problemen heeft ondervonden ten gevolge hiervan. Wat betreft de aangehaalde problemen met de haar schoonfamilie werd in het kader van haar vorig verzoek geoordeeld dat deze onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd. Aan de voorgehouden problemen met haar schoonbroer en de dorpingen wordt geen geloof gehecht. Verzoekster toont niet in concreto aan bij terugkeer naar Afghanistan omwille van haar langdurige afwezigheid anders gepercipieerd en geïsoleerd zal worden. Verzoekende partij toont op geen enkele manier aan dat haar langdurige afwezigheid in Afghanistan voor haar risico's inhoudt en dat zij haar leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. De commissaris-generaal kon terecht geen elementen afleiden die op verwestering wijzen en evenmin worden die door verzoekster in het verzoekschrift aangereikt. Verzoeksters verwijzing naar hun integratie in België en het citeren uit rapporten aangaande verwesterde terugkeerders, zijn onvoldoende om aan te tonen dat zij door de Afghaanse bevolking in die mate als verwesterd zou worden aanzien dat zij in Afghanistan hun leven niet zou kunnen heropbouwen.

Waar verzoekster hekelt dat zij niet werd gehoord door de commissaris-generaal, kan zij in geen geval worden gevolgd. In casu blijkt uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekster heeft geregistreerd en van haar een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaring blijkt dat verzoekster in de gelegenheid gesteld werd nieuwe documenten neer te leggen en nieuwe verklaringen af te leggen. Deze verklaring werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de

elementen die door verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekster werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst er op dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidige verzoek werd aan verzoekster verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar aanvraag al dan niet in overweging diende te worden genomen, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

4.2. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de bestreden beslissing en het administratief dossier dat verzoekster en haar kinderen afkomstig zijn uit de stad Kabul alwaar er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt geen concrete gegevens aan die hier een ander licht kunnen werpen.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwisten dat de situatie in Kabul en Kabul hoofdstad momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoekster geciteerde rapporten als de in het administratief dossier opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld niet van dien aard is dat alle burgers worden getroffen. Uit het in het administratief dossier aanwezige EASO rapport blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet

van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Het gegeven dat verzoeksters echtgenoot gewond is geraakt door een zelfmoordaanslag van de taliban, hoe betreurenswaardig ook, ligt net zoals de door verzoekster bijgebrachte rapporten aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan in dezelfde lijn met de hierboven beschreven typologie van geweld.

Zo ontkent verwerende partij niet dat er in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen voordoen en dat er hieronder burgerslachtoffers vallen, doch uit de analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

De Raad besluit gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie samen met de commissaris-generaal dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt tevens op dat het Hof Van Justitie heeft gepreciseerd dat "hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

Verzoekster dient aldus persoonlijke omstandigheden aan te voeren die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het vastgestelde willekeurig geweld dermate verhogen dat, hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in haar hoofde bestaat. De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat zij en haar gezin de bijzonder zwakke positie heeft van terugkeerders en verwijst naar de jonge leeftijd van haar minderjarige kinderen, doch deze elementen kunnen naar oordeel van de Raad niet bestempeld worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat verzoekster, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoekster laat derhalve na het bewijs te leveren dat zij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS noch de Raad over elementen die er op wijzen dat er in haar hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 december 2018, voert verzoekende partij aan dat zij een specifiek profiel heeft als vrouw die als lerares in Afghanistan tewerkgesteld was in de dorpschool. Verzoekende partij wijst erop dat zij reeds in Afghanistan te kampen had met problemen enerzijds in het dorp omdat zij leerkracht was en haar dochters school liepen, en anderzijds van de kant van haar schoonfamilie die dit eigenlijk niet wilde. Verzoekende partij wijst erop dat zij en haar dochters zich in een zwakke positie bevinden, vooral omdat haar dochter thans geïntegreerd zijn in België, willen verder studeren, en op een huwbare leeftijd zijn gekomen. Verzoekende partij wijst erop dat algemeen geweten is dat meisjes in Afghanistan die de huwbare leeftijd hebben uitgehuwelijkt worden, en niet kunnen weigeren. Verzoekende partij wijst erop dat dit zeer pertinente elementen zijn waarmee niet afdoende rekening is gehouden. Verzoekende partij herhaalt dat haar dochter geen vrijheid meer zullen hebben om zonder escorte op straat te komen, belaagd zullen worden omdat zij in het Westen zijn opgegroeid, er een boerka zullen moeten dragen, het risico lopen om uitgehuwelijkt te worden en dit alles terwijl zij hier zouden willen verder studeren. Verzoekende partij wijst er nog op dat haar echtgenoot intussen het land heeft verlaten en in India is voor medische verzorging. Verzoekende partij wijst erop dat haar vrees geen speculatie is wanneer haar concrete vrees wordt vergeleken met de informatie over vrouwen in Afghanistan. Gelet op deze specifieke elementen is verzoekende partij van oordeel dat haar de SB moet toegekend worden.

4.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking van 13 december 2018 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de bestreden beslissing gedane opgenomen motieven en de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

4.2.2. Dient vooreerst in herinnering gebracht te worden dat in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij door zowel het CGVS als de RvV geen geloof werd gehecht aan de beweerde bedreigingen door de taliban geuit aan haar adres omdat zij hen in haar hoedanigheid als leerkracht weigerde te helpen. Ook blijkt uit de bestreden beslissing en voornoemde beschikking dat geen geloof kan gehecht worden aan de nieuwe verklaringen van verzoekende partij dat zij naar aanleiding van haar volgend verzoek uiteenzet, namelijk dat zij ook problemen kende met haar schoonfamilie in Afghanistan omwille van haar tewerkstelling als leerkracht. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in ongeloofwaardig bevonden verklaringen, geen ander licht vermag te werpen op de desbetreffende overwegingen.

Het feit dat vrouwelijke onderwijzeressen beschreven worden als zijnde een specifieke risicogroep, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond. Dit ligt ook in lijn met de nieuwe *Eligibility guidelines* van 30 augustus 2018 aangezien hierin op pagina 48 wordt gesteld: *“Based on the preceding analysis, UNHCR considers that, depending on the individual circumstances of the case, persons associated with, or perceived as supportive of, the Government or the international community, including the international military forces, may be in need of international refugee protection on the basis of a well-founded fear of persecution at the hands of non-State actors for reasons of their (imputed) political opinion or other relevant Convention grounds, combined with a general inability of the State to provide protection from such persecution.”* (eigen onderlijning; vrije vertaling: *“Gezien de voorgaande analyse is UNHCR van oordeel dat, afhankelijk van de individuele omstandigheden van het dossier, personen die geassocieerd worden met, of beschouwd worden als steunende, de regering of de internationale gemeenschap, inclusief de internationale troepenmacht, mogelijk nood hebben aan*

internationale bescherming voor vluchtelingen op grond van een gegronde vrees voor vervolging door niet-overheidsactoren omwille van hun (toegedichte) politieke overtuiging of andere relevante gronden, gecombineerd met het onvermogen van de staat om bescherming te bieden tegen dergelijke vervolging”). Verzoekende partij dient derhalve concrete elementen aan te brengen die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging omwille van haar werkzaamheden als leerkracht, alwaar zij echter, gelet op haar ongeloofwaardig vluchtrelaas, in gebreke blijft.

4.2.3. Waar verzoekende partij erop wijst dat zij en haar dochters zich in een zwakke positie bevinden, vooral omdat haar dochter thans geïntegreerd zijn in België, willen verder studeren, en op een huwbare leeftijd zijn gekomen, verwijst de Raad naar hetgeen in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt:

“Met betrekking tot uw verklaringen, en die van uw advocaat en NANSEN aangehaald in hun nota, dat u en uw kinderen slecht behandeld zullen worden, te meer omdat jullie drie jaar in Europa verbleven hebben en dat uw dochters ervan beschuldigd zullen worden in Europa omgegaan te zijn met mannen en zich niet gesluierd te hebben, dat uw dochters gedwongen uitgehuwelijkt zullen worden en dat uw dochters analfabeet zullen worden (verklaring volgend verzoek R.(...), vraag 15), dient opgemerkt te worden dat deze het niveau van een blote bewering niet overstijgen. Zo laat u na in concreto aan te geven waarom u vreest dat deze zaken zouden gebeuren, hoe en door wie u en uw kinderen op die redenen vervolgd zouden worden. Bovendien moet worden opgemerkt dat u in Afghanistan reeds uit een progressief gezin afkomstig was gezien u bijvoorbeeld mocht werken van uw echtgenoot en uw kinderen school mochten lopen, zoals eerder aangehaald (CGVS R.(...), p. 15), waardoor het onduidelijk is waarom zij dit bij terugkeer naar Afghanistan niet zouden kunnen. Ook moet worden opgemerkt dat uit nergens blijkt dat u en uw dochters de maatschappelijke regels in uw land van herkomst zouden hebben overtreden, en dat het louter behoren tot de groep van terugkerende Afghaanse asielzoekers luidens de richtlijn van het UNHCR, waarnaar ook uw advocaat en NANSEN verwijzen, niet langer als risicocategorie wordt beschouwd. Het verwijzen naar algemene rapporten en artikelen volstaat aldus niet om aan te tonen dat u en/of uw kinderen in jullie land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat jullie betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De schoolbrieven die u neerlegt over uw kinderen tonen geenszins aan dat u en uw kinderen actueel “verwesterd” zijn, laat staan dat zij bij terugkeer door hun omgeving als dusdanig zullen worden gepercipieerd. Uit niets blijkt immers dat u en uw kinderen zich niet conservatief genoeg zouden opstellen naar de Afghaanse maatschappelijke normen. Uit de door uw advocaat geciteerde informatie kan evenmin afgeleid worden dat u of uw kinderen ingevolge jullie verblijf in Europa bij een terugkeer naar jullie land van herkomst anderszins dreigen te worden geconfronteerd met problemen. De informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op jullie persoon. Bovendien kan hieruit geenszins worden afgeleid dat u of uw kinderen ingevolge een louter verblijf in Europa en een terugkeer naar en aanwezigheid in Afghanistan dreigen te worden gevisieerd of vervolgd.

Met betrekking tot uw verklaringen, en door uw advocaat eveneens aangehaald in haar nota over de positie van de vrouw in de Afghaanse maatschappij en het seksueel en gender gebaseerd geweld, dat u als vrouw en uw dochters recht hebben op een behoorlijk en menselijk leven, dat u geen boerka wenst te dragen en dat uw dochters niet langer vrij zullen zijn bij terugkeer naar Afghanistan (verklaring volgend verzoek R.(...), punt 19) dient opgemerkt te worden dat deze dermate vaag en oppervlakkig zijn dat deze op zich niet kunnen gekwalificeerd worden als nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Het profiel van Afghaanse vrouw op zich volstaat niet om als vluchteling erkend te worden. Het CGVS moet elk verzoek om internationale bescherming immers op individuele basis onderzoeken en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een asielzoeker zijn of haar vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk. U heeft echter zelf geen concrete, geloofwaardige en ernstige, aan uw profiel van Afghaanse vrouw verbonden incidenten aangehaald.

Gezien jullie afkomst uit Kabul en netwerk aldaar is er ook geen sprake van dat jullie binnen de categorie van ‘displaced persons’ vallen, zoals uw advocaat aanhaalt. Evenmin maakt u aannemelijk dat u in Afghanistan zal gemarginaliseerd of vervolgd worden of dat u persoonlijk bij terugkeer naar uw land van herkomst in een preciaire socio-economische situatie zal terechtkomen.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij ter terechtzitting niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij aldus in gebreke blijft.

In het dossier van verzoekster zijn er geen elementen voorhanden die erop wijzen dat verzoekende partij en haar kinderen dermate vervreemd zijn van de Afghaanse cultuur. Zo moet worden opgemerkt dat verzoekende partij, zoals zij zelf aangeeft, zich reeds in haar land van herkomst progressief opstelde, en zij blijkt de gegevens vervat in het administratief dossier geen zwaarwichtige problemen heeft ondervonden ten gevolge hiervan. Verzoekende partij toont op geen enkele manier aan dat haar langdurige afwezigheid in Afghanistan en de integratie van haar kinderen in België voor hen risico's inhoudt en dat zij hun leven in Afghanistan niet opnieuw zouden kunnen opnemen. De commissaris-generaal kon terecht geen elementen afleiden die op verwestering wijzen en evenmin worden die door verzoekende partij aangereikt. Verzoekende partij haar verwijzing naar informatie over vrouwen in Afghanistan, is onvoldoende om aan te tonen dat zij en haar kinderen door de Afghaanse bevolking in die mate als verwesterd zou worden aanzien dat zij in Afghanistan hun leven niet zouden kunnen heropbouwen.

De loutere bewering dat haar echtgenoot intussen het land heeft verlaten en in India is voor medische verzorging, vermag voorgaande overwegingen niet in een ander daglicht te stellen.

4.2.4. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partij hier ter terechtzitting niet langer op ingaat en derhalve geen elementen aanbrengt die de in de voornoemde beschikking opgenomen grond dienaangaande weerleggen of ontkrachten.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS